

funnen blef». Dybeck fann den sålunda inmurad i ett av kyrkans södra fönster, att baksidan samt den kant, varå inskriften är, låg i dagen, och lät uttaga stenen, varigenom rätsidans ornamentik kom till synes, och resa den på kyrkogården.

Ämnet är »av rödaktigt hårt gry», höjden 1,64 m, bredden vid foten 66 cm, vid toppen över knorren 52 cm. Den runristade v. kanten är 15 cm bred över 5 b, där den är bevarad i hela sin bredd. Av inskriften äro få runor bevarade i två rader på var sin sida om en rak linje i toppen av vänstra kanten, på vilken därnadanför inskriften blivit avhackad. Även baksidan synes hava blivit tillhuggen. Stenens rätsida är betäckt av ornament i relief. S. Lindqvist s. 47 påpekar, att ornamentiken anpassats efter stenens naturliga, snedvinkliga form och anser stenen som ett i sig självt fullständigt monument, möjligen vid en grav, ej en del av en gravkista.

Det första bevarade av inskriften är den avlidnes namn ack. sing. mask. **rysu**, vari **y** säkert har prick och en pricklik fördjupning även finnes i **u**, av **ry** finns blott övre hälften. Av det följande ordet »broder» äro **br** fullständiga och en stav av den tredje runan, som sannolikt varit **u**, om den än tyckes vara **† e**. På vilkendera sidan av strecket runorna [**pur**] funnits, är oklart, på andra sidan följa uppifrån nedåt: **· sin · ha-**, vilket **ha-** utgör början av **ha(n)** och en utsago om den avlidne, som troligen upptagit vänstra kantens vänstra sida.

Inskriften är alltså följande:

— **rysu bre** — **sin · ha**
5 10

Om ack. **rysu** påminner nom. sing. mask. **rysia** Sö. 183 Viggeby och det utgör därför sannolikt felristning för **rysiu**. Namnet **rysia** kan svårligen vara annat än fiskredskapet, nsv. *ryssja*, brukat som öknamn åt någon avliden släkting, efter vilken en av bröderna i Sö. 183 Viggeby uppkallats. Möjligen kan man därför tänka på en annan förklaring, som emellertid förefaller mig mindre trolig än antagandet av felristning. T. Reuse förutsätter lång rotvokal (mht. *riuse*, fht. *rūsa*, *rūssa*), vilken skulle motsvaras av fsv. **rjysa*. Det kunde tänkas, att i fsv. bildningarna med kort och lång rotvokal båda förekomme och brukades om varandra och att **rjysa* kommit att användas Sö. 92 och *rysia* Sö. 183, båda dock troligen om samma person, då namnet är så sällsynt.

Anm. Dybeck, *Runa fol.* II, s. 40, D 8vo 6L—62, s. 13, not 4 meddelar efter uppgift till prof. E. M. Fant å Uppsala univ. bibl., att en runsten »fanns i medlet af 1700-talet i Husbys kyrkogård, hvilken sten krossades» 1787, då kyrkan iståndsattes.

93. Berga, Husby sn, Östra Rekarne hd.

Pl. 45.

Litteratur: D 8vo 61—62; Dybeck, *Runa fol.* II, s. 41, pl. 30, fig. 20; Bugge, *Runverser*, s. 331.

Dybeck angiver stenarnas läge sålunda: »Invid ett af byns uthus, stående jämte flera, där höjden icke långt från ån upphör, äro inom en tämligen behållen stenkrets af omkring fyra alnars (2,38 m) tvärmått tvänne stenar med ristningar, som omisskänligt äro urgamla. Båda äro af gråsten, den större tre alnar (1,78 m) och den mindre dryga två alnar (1,19 m) hög.» De båda stenarna äro resta jämte varandra på en kulle mellan Berga statkarlsbyggnad och järnvägen, den runristade östligast närmast järnvägen. Den större är 1,60 m hög, 43 cm bred vid foten och 15 cm i toppen; slingans bredd är 10—12 cm. Den mindre är 1,52 m hög, 48 cm bred vid foten, 19 cm i toppen.

Läst, som den är ristad, är den större stenens runinskrift obegriplig men torde börja nedtill t. v. med 1—7 **· narrrir :**, av vilka 4 är säkert **r**, icke **u**. Det är svårt att avgöra, om 6 **i** är runa eller ornament, men riktigast synes att fatta mynden som runa. Gruppen 8—15 **· lefauin :** och 16—22 **isrnmik :** äro tydliga, efter 23 **a** är toppens inskrift borta.

